Avonturen in Nickerie

Hélène Ramjiawan

bron
Hélène Ramjiawan, *Avonturen in Nickerie* . Z.n. [H. Ramjiawan], Paramaribo 1993

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/ramj004avon01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

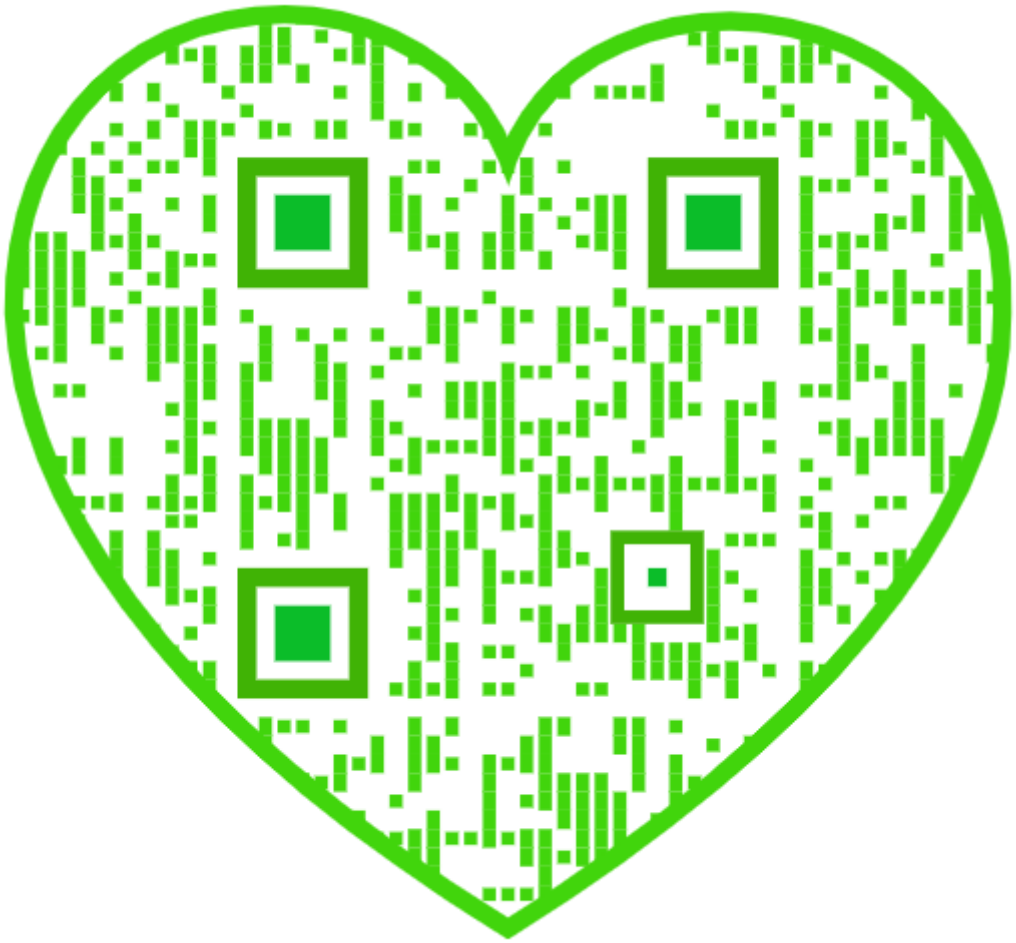

Hoofdstuk 1
Inpakken

‘Pssssst’, hoort Nita. Ze kijkt op.

‘Kom kijken, Nita. Mama is bezig een koffer in te pakken’, zegt Anand. De kinderen rennen de slaapkamer binnen waar mama bezig is.

‘Mama, gaat papa op reis?’ vraagt Nita.

‘Ja’, knikt mama. ‘En wij gaan met hem mee. Is dat geen verrassing?’

‘Waar? Waar gaan we naar toe?’ vragen ze opgewonden.

‘We gaan naar Nickerie’, antwoordt mama.

‘Hoe komen we daar?’ vraagt Nita.

‘Met een auto of vliegtuig’, antwoordt Anand pesterig. ‘Hoe ben je over naar de zesde, dommie?’ Nita steekt een lange, rode tong uit. Anand lacht en trekt aan een van haar lange vlechten.

‘Gaan we met het vliegtuig, mama? En wanneer vertrekken we? Gaat oma Dikke ook mee?’ vraagt hij.

‘Nee, oma wil niet mee. En we gaan na het eten met de auto want je vader moet verschillende rijstbedrijven bezoeken. Ook moet hij een machine leveren. En dan moet je wel een wagen hebben, want de bedrijven liggen ver van elkaar verwijderd.’

‘Gaan we ook bij oom John op bezoek?’ vraagt Nita.

‘Natuurlijk’, antwoordt mama. ‘Ik heb hem zo lang niet gezien.’

De kinderen lopen naar de voorkamer.

‘Oma Dikke, oma Dikke, we gaan met papa en mama naar Nickerie!’

‘Ja’, knikt oma. ‘Ik weet het. Vinden jullie het leuk?’

‘Waarom wilt u niet mee, oma?’ vraagt Nita.

‘Ik ben de laatste tijd een beetje moe, kind’, antwoordt oma. ‘Ik zal deze week eens lekker uitrusten. Jullie moeder heeft ook vakantie verdiend. Ze moet heel hard in het ziekenhuis werken. Beloof me dat jullie niet druk zullen zijn’, zegt oma. De twee kinderen zeggen niets.

‘Gaan jullie je gauw verkleden’, zegt oma.

De twee kinderen rennen naar hun kamers. Ze zijn uitgelaten als twee jonge hondjes.

‘Is het ver rijden, mama?’ vraagt Nita als ze zich verkleed hebben.

‘Ongeveer vier uren.’

‘Mama’, zegt Nita, ‘Anand zegt dat we een rivier met een veerboot zullen oversteken.’

‘Ja’, knikt mama. ‘De Coppenamerivier.’

‘Hoe lang moeten we op het veer blijven?’ vraagt Nita.

‘Kind’, jammert mama. ‘Vraag het aan je oma. Ik moet het eten nog klaarmaken. Gaan jullie nou maar een spelletje doen.’

De kinderen zijn te ongeduldig daarvoor. Ze lopen op en neer en komen steeds in de keuken - waar mama en oma nu druk bezig zijn - om vragen te stellen.

‘Wanneer komt papa?’ vraagt Nita.

‘Mama zei dat hij om half één thuis zou zijn’, antwoordt Anand.

Als papa eindelijk aankomt, sjouwen de kinderen de koffer direkt naar buiten.

‘Wat zijn jullie enthousiast. Willen jullie zo graag naar Nickerie?’

‘Ja!’ gillen de kinderen lachend. Oma schudt haar hoofd. Zij vindt de kinderen te druk. Papa zet de koffer en de andere tassen in de bagageruimte.

‘Hebben jullie zoveel spullen voor één week?’ vraagt hij. De kinderen zeggen niets, want mama heeft de helft van de kleren die ze hadden ingepakt, eruit gehaald. Oma geeft ze een heel grote thermosfles met stroop en kannen voor onderweg. De tas met boterhammen wordt op de achterbank gezet.

Als er is gegeten en als de vaat is gewassen kunnen ze vertrekken. Oma krijgt een stevige brasa.

‘We zullen u elke dag bellen, hoor oma Dikke’, beloven de kinderen.

‘Nee’, zegt oma. ‘Dat hoeft echt niet, hoor schatjes. Zorg dat jullie een prettige week hebben. Rijd voorzichtig, hoor Theo’, zegt ze tegen papa. En tegen mama zegt ze: ‘Rima, rust jij ook eens flink uit. Blijf een paar dagen in het hotel en laat je lekker verwennen. De kinderen kunnen dan met Theo meegaan. Of laat ze een paar dagen bij John en Sita.’

Eindelijk rijdt papa weg.

‘Nickerie, here we come’, joelt Anand. De kinderen zitten elk bij een raam en kijken naar buiten.

‘Wat is deze weg goed’, merkt Anand op. ‘Heel wat beter dan die slechte wegen van de stad.’ Maar na

een poosje beginnen Nita en Anand zich te vervelen en vallen ze in slaap.

Hoofdstuk 2
Coppenamepunt

Als ze in Boskamp aankomen, maakt mama de kinderen wakker.

‘Zijn we al in Nickerie?’ vraagt Nita slaapdronken.

‘Nee’, lacht papa. ‘We zijn pas bij Boskamp en we moeten nog met het veer de rivier oversteken.’

Papa sluit zich aan bij de lange rij van auto's die ook op het veer moet. De anderen stappen uit en lopen naar voren om de kaartjes te kopen.

‘O jee, kijk, het veer vaart net weg. We zijn te laat ervoor’, merkt Anand op.

‘Kijk’, wijst Nita, ‘er komt een andere boot aan.’

‘Dat is het kleine veer’, zegt mama.

‘Zullen we daarmee oversteken, mama?’ vraagt Nita.

‘Nee’, schudt mama haar hoofd. ‘Er zijn teveel wagens voor ons. We zullen wel met de grote boot de rivier over moeten.’

‘Nou, die lijkt mij veiliger. Hoeveel wagens kunnen er wel op?’ vraagt Anand.

‘Wel honderd!’ antwoordt Nita.

Mama lacht. ‘Welnee Nita, er kunnen vijftig tot zestig auto's op.’

‘Wat gebeurt er daar?’ vraagt Anand en hij wijst naar een groepje mannen en vrouwen bij een kapotte brug. Ze lopen naar de groep toe en zien verschillende soorten gladde en geschubde vis.

‘Moet je geen vis?’ vraagt een visser aan mama. Deze schudt haar hoofd ontkennend. Daarna lopen ze allen terug.

Papa komt bij ze staan.

‘De grote boot draait maar op één motor. De andere is kapot.’

‘Is dat gevaarlijk?’ vraagt Anand.

‘Nee, alleen vaart hij langzamer met één motor’, antwoordt papa.

Ondertussen is het kleine veer al bij de steiger. De kinderen kijken vol belangstelling toe, hoe de auto's er van af rijden. Eén wagen kan niet gestart worden en moet geduwd worden. Als dat tenslotte gebeurd is, kunnen de wachtenden erop. Maar een chauffeur rijdt voor zijn beurt het veer op. De anderen protesteren. De bootsman beveelt de man zijn wagen weg te halen. Eerst weigert hij, maar de kapitein wordt erbij gehaald. Deze zegt hem dat hij niet zal varen zolang de auto niet wordt weggereden. Onder luide protesten rijdt de man zijn wagen weg en sluit zich helemaal achter in de rij aan.

Nu mogen de auto's het veer op. De boot schommelt hevig op de golven.

‘Zijn de wagens niet te zwaar voor zo'n kleine boot?’ vraagt Nita. ‘Straks zinkt hij nog.’

‘Nee’, schudt mama haar hoofd.

Het grote veer is al op de terugweg. De kapitein laat de klaxon loeien.

‘Wat een eng geluid’, zegt Nita. ‘Waarom loeit de hoorn zo?’

‘Een scheepsklaxon moet wel zo'n geluid hebben’, legt Anand uit. ‘Als je op zee bent en je loeit met je klaxon, dan moeten de andere schepen je kunnen horen. Vooral tijdens mistige dagen of als er iets ernstigs gebeurd is.’ Hij is nauwelijks uitgesproken of het veer vaart weg. De grote boot kan nu meren en de wagens mogen eraf.

Als alle auto's van het veer zijn, mogen de passagiers die Coronie en Nickerie als bestemming hebben, oprijden. De lange rij auto's wordt nu steeds korter.

Hoofdstuk 3
Motorpech

Het duurt wel een poos voor de grote boot helemaal vol is. Nita en Anand hangen over de reling en kijken naar het water.

‘We varen al’, merkt mama op. Met glinsterende ogen kijken de kinderen rond.

‘Kijk! Ik zie vissen met heel grote ogen’, wijst Nita.

‘Koetais! Het zijn koetais’, vertelt Anand. ‘En weet je waarom ze zulke grote ogen hebben? De meester vertelde dat elk oog uit twee delen bestaat. Een bovenste en een onderste deel. Een koetai kan tegelijkertijd met het bovenste oog naar boven kijken en met het onderste deel alles in het water zien.’

‘Bah! Houd je mond’, zegt Nita. ‘Het is vakantie. Ik wil niets over de school horen. Maar, hoe zou het zijn als ...’

‘Voorzichtig’, waarschuwt mama de kinderen. ‘Straks vallen jullie nog overboord.’

‘Zijn er haaien in de rivier?’ vraagt Nita aan papa die ook bij ze is komen staan.

‘Nee hoor’, zegt papa. ‘Haaien blijven aan de kust. Ze komen heel zelden deze rivier in.’

‘Kaaimannen?’ vraagt Anand.

‘Nee’, schudt papa zijn hoofd.

‘Het is net alsof we langzamer varen’, merkt mama na een tijdje op. ‘Ik hoor de motor ook niet meer draaien.’

‘Warempel’, zegt Nita. ‘Wat zal er gebeurd zijn?’

‘Misschien is de boot gekaapt’, merkt Anand op. ‘Pas maar op dat jij niet wordt ontvoerd.’

‘Hè’, zegt Nita en ze geeft hem een por. ‘Jij hebt altijd van die akelige ideeën.’

Papa loopt naar voren. Hij gaat naar de kapitein toe. De anderen wachten vol ongeduld op hem. Eindelijk zien ze papa terugkeren.

‘De motor is uitgevallen. We drijven met de stroom mee. Het veer is niet te besturen.’

De mensen praten opgewonden met elkaar. De mannen staan in groepjes, terwijl de vrouwen zeer bezorgd kijken.

‘Hoera!’ juicht Nita. ‘We drijven naar de oceaan! De Atlantische Oceaan! Misschien zien we nog een haai of een grote inktvis.’ De kinderen vinden het erg spannend.

Langzaam drijft de boot naar de monding van de rivier. Het wordt al een beetje donker.

‘Kijk!’ roept Nita uit. ‘Dolfijnen! Een hele school!’ De dieren springen naast de boot. Ze zijn helemaal niet schuw. De gekste capriolen halen ze uit. De mensen zijn even hun zorgen vergeten. Lachend kijken ze toe. Na enige tijd zwemmen de dolfijnen weg.

De mensen praten weer over het mankement van de motor. Ze staan in een groepje om de kapitein. Nita loopt ook ernaar toe, terwijl Anand naar achteren gaat, waar de motoren zijn.

‘Kapitein?’ vraagt Nita, ‘waarom laat u het anker niet vallen?’

‘Meisje’, antwoordt de kapitein bars, ‘ga naar je ouders.’

‘Maar dat kind heeft gelijk’, mompelt een meneer.

‘Ja!’ roept een ander. ‘Dat kind heeft gelijk! Laat het anker toch neer!’ Anand loopt naar het groepje toe. Hij slaat een arm om Nita's schouders heen.

‘Het anker hangt op de boot. De ketting waaraan het moet hangen, is stuk!’ roept hij uit.

Wat zijn de passagiers boos als ze dat horen. Enkelen lopen ook naar achteren om zich ervan te overtuigen. Woedend komen ze terug.

‘Dat is onverantwoordelijk van de maatschappij! We worden met een boot overgevaren met één motor, terwijl de boot door twee motoren moet worden aangedreven. Het valt niet te verwonderen dat ook die ene motor het begeeft. En dan zonder een anker!’

Het gemopper verstomt als ze een motorboot zien, die naar hen toevaart. Er zitten drie mannen in. De boot komt naast het veer. Een van de bootslieden van het veer laat een touwladder zakken. De man van de motorboot grijpt de touwladder en klimt op het veer. Iedereen kijkt vol belangstelling toe. De ladder slingert een beetje, maar gelukkig valt de meneer niet in het water. Daarna is het de beurt van de andere heer die een tas op zijn rug heeft. Het zijn monteurs die de motor komen repareren.

De motorboot blijft in de buurt van het veer rondvaren. De monteurs gooien ondertussen de motor los. Ze slaan en vijlen en doen van alles en nog wat.

‘Starten!’ gilt de ene tegen de kapitein. Deze probeert het maar de motor sputtert en valt weer uit. Op-

nieuw sleutelen de mannen. ‘Starten!’ gilt de ene weer. Deze keer doet de motor helemaal niets. De mensen die bij de monteurs staan, zeggen: ‘In plaats van de motor te repareren, hebben ze die nu helemaal kapotgemaakt.’

De mannen antwoorden niet. Ze lopen naar de kapitein toe en wijzen hem wat. Daarna wenken ze naar de bestuurder van de motorboot. Deze vaart langszij. De twee mannen zakken van de touwladder af, springen in het bootje en varen weg.

‘Mensen’, roept de kapitein. ‘De monteurs hebben de motor niet kunnen repareren. Een onderdeel is kapotgedraaid. Ze moeten het gaan zoeken. Dat kan wel uren duren. De winkels zijn reeds gesloten. Laten we hopen dat ze het in het magazijn hebben.’

‘Waarom kan het kleine veer ons niet terugslepen?’ vraagt Anand. ‘Dat is eens gebeurd toen het veer van Paramaribo naar Meerzorg ook kapot was.’

‘Omdat die kleine boot ook niet in orde is. Hebben jullie niet gezien dat die alleen kleine auto's vervoert?’ weet een meneer te vertellen die heel, heel boos kijkt.

Hoofdstuk 4
Angstige momenten

Het is nu bijna donker. Het is erg koud. De muskieten zoemen om de mensen heen. Ze zwaaien met hun armen om de beesten te verjagen. Sommige mensen kunnen niet in hun wagens omdat ze te dicht naast elkaar staan.

‘Kom’, zegt mama tegen Nita en Anand, ‘laten wij in de auto gaan.’ Maar Nita noch Anand heeft hierin zin.

Langzamerhand begint de boot meer en meer te schommelen. De golven worden steeds hoger naarmate ze de monding naderen.

‘Wai!’ gilt Nita ineens. ‘Wai! Een hoge golf!’

Niet één hoge golf, maar achter elkaar komen de hoge en woeste golven. De boot schommelt nu harder en harder. De jongens en meisjes klampen zich vast aan de rokken van hun moeders. Elke keer als er een hoge golf komt, gillen ze het uit. Nita is ook bang, maar zij schreeuwt niet. Ze omklemt de reling en blijft met stijf gesloten ogen staan. Anands bruine gezicht glimt van genoegen. Hij is helemaal niet bang.

‘Papa’, roept hij uit. ‘We zijn al bijna op zee. Dit is de monding van de Coppenamerivier.’ Nita opent eerst haar linker-, daarna haar rechteroog. Ze ziet de brede rivier. De golven zijn heel hoog. Het water is erg donker, schuimig en omstuimig.

‘Horen jullie niet een vreemd geluid?’ vraagt mama

aan de anderen. ‘Ik hoor het geluid al een poosje. Wat zal het wel zijn?’

De anderen luisteren ook.

‘Ik denk dat de onderkant van de boot over de bodem van de rivier schuurt,’ zegt papa en hij wijst naar het troebele water.

‘Jeetje!’ roept mama uit. ‘De Coppenamebank! We drijven er recht op af!’

Iedereen kijkt met bange ogen toe. Ook de kapitein kijkt zeer bezorgd. Daar voelen de mensen een schok. Nog één! Het veer zit vast op de modderbank!

‘Eigenlijk is het goed dat we hier vastzitten’, zegt papa. ‘Anders zouden we stuurloos op de Atlantische Oceaan ronddobberen.’

‘Dàt zou fijn zijn’, roept Nita uit. ‘Misschien hadden we die haai nog gezien.’

‘Nita toch’, zegt mama. ‘Wat ben jij avontuurlijk aangelegd. En kijk eens hoe stevig je de reling nog vasthoudt.’

Nita lacht. ‘Ja, ik ben wel bang, maar ik vind het ook wel spannend.’

‘Het gevaar is nog niet geweken’, zegt de kapitein.

‘Als het vloed wordt, kan het veer vlotraken. Wie weet waar we dan terechtkomen.’

‘Brrr’, bibbert Nita. ‘Wat is het koud.’

‘Kom’, zegt mama tegen Nita en Anand, ‘laten we in de auto gaan zitten.’

Papa blijft met de mannen buiten staan. Anand stapt na een poosje uit de wagen.

‘Waar ga je naar toe?’ vraagt mama.

‘Ik ga naar buiten. Ik denk dat het gaat regenen. Kijk

hoe bewolkt de hemel is.' Mama zegt niets. Zij blijft met Nita in de wagen. Ze zijn erg moe. Hun ogen vallen dicht.

Plots wordt de deur opengemaakt. Anand komt weer in de auto zitten.

'Het regent; Nita! Het regent heel hard!' Mama en Nita schrikken wakker. De regen valt in stromen neer.

'Waar is papa?' vraagt mama.

'Onder het afdakje, samen met de anderen die niet in hun wagens kunnen.'

Het begint te bliksemen en te donderen. De lucht is helemaal bewolkt en er is geen enkele ster te zien. Anand kijkt ook een beetje bang. Al die tijd vond hij het een spannend avontuur om na de vakantie op school te vertellen.

'Ik hoop niet dat de bliksem inslaat', zegt hij.

'Stil, Anand', zegt mama. 'Denk er maar niet aan.'

Langzamerhand wordt het onweer minder.

'Mama, ik denk dat het water gestegen is. Voel je niet hoe de boot weer begint te schommelen?'

'Ach, Anand, als dat echt zo is, zal de boot straks vlotraken en zal het veer beginnen te drijven. En nu naar de open zee.'

'Mag ik weer naar papa?' vraagt Anand.

Mama knikt instemmend. Maar Anand komt direkt terug.

'Kom Nita ... kom kijken! Er vaart een boot naar ons toe. Zie je die lichten?'

Als de mensen, die in hun wagens zitten dat horen, haasten ze zich naar buiten.

Hoofdstuk 5
De redding

‘Komt de boot ons halen?’ vraagt Nita.

‘Misschien zal hij ons vlottrekken en naar de steiger slepen’, oppert Anand. Niemand weet het precies. Iedereen wacht vol verwachting op de boot die het veer nadert. Het is een grote boot. Zijn zoeklichten gaan aan en de kapitein verschijnt met een megafoon in zijn hand op het dek.

‘Hallo, hallo! Hier spreekt de kapitein van de Zeemeermin. Verstaat u mij?’ De kapitein van het veer wuift met zijn zakdoek.

‘Als het water stijgt, zal ik het veer vlottrekken en naar Jenny slepen zodat de passagiers het veer kunnen verlaten.’

Iedereen is opgewonden. De mensen beginnen druk met elkaar te praten en kijken weer wat vrolijker.

Ondertussen hebben enkele matrozen van de Zeemeermin een reddingsbootje in de rivier neergelaten. Ze varen naar het veer toe. Ze hebben dikke stalen kabels bij zich waarvan het ene uiteinde vastzit aan de Zeemeermin. Het andere uiteinde bevestigen ze aan het veer. Dit duurt bijna een half uur. Daarna gaan ze terug naar hun eigen boot en klimmen weer het dek op. Iedereen op het veer wacht geduldig af. Wat zal er nu gebeuren? vragen ze zich af.

Na een poosje schreeuwt de kapitein: ‘Hallo, hallo! Het water is nu hoog genoeg om het veer vlot

te trekken.' Nita, Anand en alle anderen hangen vol spanning over de reling.

'Stevig vasthouden!' brult een bootsman de mensen toe. Ze voelen een schok, nog één! Ja, het veer drijft. Iedereen klapt in de handen.

Langzaam wordt de veerboot naar de steiger van Jenny getrokken. Daar wordt hij stevig vastgemaakt. De kapitein van de Zeemeermin komt op het veer. De kapitein van het veer leent zijn megafoon. Hij zegt: 'Dames, heren en kinderen, bedankt voor alle medewerking. Gelukkig dat jullie niet echt in paniek zijn geraakt, zodoende hebben we erger kunnen voorkomen.' Er breekt een luid gelach los. De kapitein vervolgt: 'Ik ben blij te merken dat jullie mij de schuld van dit voorval niet hebben gegeven. Ik moet mijn werk blijven doen, ondanks het feit dat mijn directie weet dat de veerboot niet helemaal in orde is. Vandaar dat het veer maar met één motor aangedreven werd. Nogmaals bedankt en tot ziens.'

Snel lopen mama en de kinderen naar papa die al op ze zit te wachten.

'Stappen jullie gauw in. We zullen in Coronie overnachten en morgen doorrijden naar Nickerie.'

'Het is al morgen', mompelt Anand.

'Ach, je weet wel wat ik bedoel', zegt papa.

Nita en Anand vallen in de auto in slaap. Als ze bij het hotel aankomen, laat papa twee kamers in orde maken.

'Dat was me een avontuur, hè Theo?' zegt mama als ze in bed liggen.

'Zeg dat wel', antwoordt papa. 'We moeten morgen

vroeg weg, zodat we voor de andere gasten bij de Afdamming zijn.' Mama antwoordt niet. In feite heeft ze papa niet meer gehoord. Ze was net als iedereen zo moe, dat ze direkt in slaap is gevallen.

Hoofdstuk 6
De Afdamming

Bij de Afdamming is het erg stoffig.

‘Waarom is de weg hier niet geasfalteerd?’ vraagt Anand. ‘En waarom heet het Afdamming?’

‘Wel’, legt papa uit, ‘deze weg is dwars door een zwamp aangelegd. Het water van de zwamp ondermijnt de weg. Daarom is de weg zo slecht. Ze zijn al een tijdje bezig met reparatiewerkzaamheden. Binnenkort is het af. Maar dan zal de weg weer door het zwampwater ondermijnd worden om dan een nieuwe periode af te wachten op de wegenbouwers. En waarom het Afdamming heet? De zwamp is hier afgedamd. Er is hier een dam gemaakt en dat is deze weg waarop we nu rijden.’

Elke keer als een wagen ze inhaalt of als er een tegenligger ze passeert, draaien ze gauw de ruiten naar boven.

‘Kijk, ibissen!’ roept mama uit.

‘Wat een mooie rode kleur’, merkt Nita op.

Na een poosje zijn er helemaal geen vogels meer te zien. Papa rijdt nu een beetje sneller.

‘Kijk, een hutje in het meer’, wijst Nita.

‘Dat is geen meer, het heet Bigi Pan, een erg visrijk gebied. Men kan er ook jagen’, vertelt papa. ‘En die hutjes zijn vissershutten.’

‘Blijven ze de hele nacht vissen?’ vraagt Anand.

‘Ja, vaak wel’, antwoordt papa. ‘Het is een hele tocht

ernaar toe. Willen jullie het ook meemaken?' vraagt hij aan de kinderen.

'Ja', knikken ze enthousiast.

'Ik wil wel', zegt mama. 'Maar is het niet gevaarlijk?'

'Nee, avontuurlijk', lacht Anand. 'Er zullen zeker kaaimannen en aboma's in voorkomen. Bennie en Arti zijn eens met oom John ernaar toe geweest.'

'Waarom zoeken jullie toch altijd het avontuur op? Hebben jullie gisteren niet genoeg meegemaakt?' vraagt mama. Anand en Nita kijken elkaar aan. Ze grinniken.

'Het was spannend, hè?' roepen ze uit.

'Toch was ik erg bang', zegt Nita.

'Visser Min vertelde mij eens dat er grote huizen op Bigi Pan zijn', zegt papa.

'Grote huizen!?' roept mama uit. 'Hoe kan dat nou? In de zwamp? Hield Min je niet voor de gek?'

'Ik geloof het niet', antwoordt papa.

'Nou, we zullen wel zien', zegt mama.

Anand en Nita stoten elkaar aan, want meestal als mama dit antwoord geeft dan weten ze wel dat ze mee zal doen.

Hoofdstuk 7
Op naar Nieuw Nickerie

Papa rijdt nu wat langzamer. Na een tijdje zegt hij tegen de kinderen: ‘We naderen Wageningen.’ De kinderen zien uitgestrekte rijstvelden, maaidorsers, traktoren met en zonder kooiwielen, graafmachines en zaaivliegtuigen van de S.M.L.

Langs de weg zijn er ook andere rijstbedrijven. De twee kinderen hebben een heleboel te vragen. Papa zowel als mama geeft ze antwoord op alle vragen.

‘Hoelang duurt het nog voordat we bij de Henarbrug zijn?’ wil Anand weten.

‘We zijn er zo’, zegt papa. In de verte kunnen ze de brug al zien.

‘Wat een mooie brug’, roept Nita uit. Maar als ze erop rijden, zien zij dat bepaalde planken los zitten en andere kapot zijn.

‘De brug wordt helemaal niet onderhouden. Jammer voor die mooie brug’, merkt mama op.

‘Hoe ging het verkeer vroeger over deze rivier?’ vraagt Anand.

‘Dat was me een gevaarlijke situatie’, zucht mama.

‘Als er een wagen over moest, plaatsten ze twee bootjes tegen elkaar en kon één wagen erop. Weet je het nog, Theo?’ vraagt mama.

‘Ja’, knikt papa. ‘Kun je je nog herinneren hoe slecht die wegen hier waren en dat we eens vastzaten in de blubber?’

‘Wat is er toen gebeurd?’ wil Nita weten.

‘Er stond langs de weg een man met een Massey Ferguson wieltraktor die alle wagens uit de modder haalde en de wagens over het slechte gedeelte van de weg voorttrok. Hij kreeg van elke bestuurder een paar tientjes. Die man verdiende per dag een aardig bedrag’, vertelt papa.

‘Hij had het goed bekeken’, lacht Anand.

‘Straks zijn we al in Nieuw Nickerie’, merkt mama op.

‘Hoe oud waren we toen we voor het laatst in Nickerie waren?’ vraagt Anand.

‘Jullie waren nog ukkies’, antwoordt mama. ‘Jij was pas vijf en Nita was nog geen drie.’

‘Je zult Nieuw Nickerie haast niet herkennen. Er zijn heel grote winkels bijgekomen. En buiten de hoofdplaats zijn er moderne huizen gebouwd. Oom John heeft ook een groot huis.’

De kinderen zijn verbaasd bij het zien van al die grote huizen en winkels. Als ze bij het hotel aankomen, halen ze hun bagage uit de wagen terwijl papa de sleutels van de kamers gaat halen.

‘Waw’, mompelt Anand. ‘Nita, ze hebben een schotel op het dak. Heb je dat reeds gezien?’

‘Ja’, zegt mama. ‘Dit hotel is het beste hotel van Nickerie.’

Hoofdstuk 8
Een onverwacht bad

Anand springt direkt op zijn bed om het uit te proberen.

‘Wat een grote kamer’, merkt Nita op. ‘Kijk, er is ook een koelkast’, en ze maakt de deur open. ‘Soft, stroop, sinaasappels en ook chocolade’, somt ze op.

‘Helpen jullie mij een handje’, zegt mama. Er is een tussendeur zodat de kinderen direkt in de andere kamer kunnen komen. Nita en Anand helpen mama de kleren en andere spullen op de juiste plaats te zetten, terwijl papa bezig is te bellen. Na het gesprek zegt hij: ‘Ik moet na het eten naar een rijstbedrijf. Morgen vindt de demonstratie van de nieuwe Caterpillar zwampdozer reeds plaats. Ik moet gaan kijken of alles geregeld is en of de plaats geschikt is ervoor.’

‘Een zwampdozer?’ vraagt Anand vol belangstelling.

‘Ja’, knikt papa. ‘Zo'n machine is speciaal voor de zwampen gemaakt. Ze hebben bredere rupskettingen dan de normale dozers.’

‘Waarom hebben ze bredere rupskettingen?’ vraagt Nita.

‘Anders zouden ze in de zwampen blijven vastzitten’, legt papa uit.

‘Ik zou die machine graag willen zien’, zegt Anand.

‘Mag ik mee?’

‘En ik?’ vraagt Nita.

‘Staartje wil ook mee’, moppert Anand.

‘Willen jullie niet liever gaan wandelen?’ vraagt papa. ‘Misschien kunnen jullie tante Sita direkt bellen en haar vragen jullie op te halen.’

‘Nee, dat zullen we vanavond doen’, zegt mama.

‘Een rijstbedrijf en een zwampdozer van dichtbij zien, lijkt mij interessanter’, zegt Anand.

‘Zijn er daar nog andere grote machines?’ vraagt Nita. ‘En mag ik op één van ze een foto maken?’

‘Ja, je mag’, belooft papa. ‘Laten we nu gaan eten.’

De hoteleigenaar komt in de eetzaal en brengt ze persoonlijk naar hun tafel. Daarna vraagt hij of ze iets speciaals willen.

‘Wel’, aarzelt mama. ‘Wat staat er op het menu?’

‘Wij hebben kwi-kwi ...’ Hij is nog niet uitgesproken of de kinderen zeggen: ‘Kwi-kwi, dat lusten wij wel.’

‘Ja’, beaamt mama, ‘kwi-kwi is wel goed.’ De meneer geeft de bestelling door en komt nog een praatje met papa maken. Als het eten wordt opgediend, trekt hij zich terug. De kinderen kunnen hun ogen niet geloven als ze de kwi-kwi's zien.

‘Ik heb nooit zulke grote vissen gezien’, zegt Anand.

‘Nee, zulke grote hebben we niet meer in de stad.’

Na het eten kunnen ze vertrekken. Papa moet langzaam rijden omdat de wegen zo slecht zijn.

Als ze bij het rijstbedrijf aankomen, zien ze een heel grote machine staan. Zij is gloednieuw. Ze stappen uit.

‘Ik zie helemaal geen verschil tussen deze zwampdozer en de normale dozers’, merkt Anand op.

‘Kijk naar de rupskettingen. Ze zijn veel breder’, zegt mama.

‘Meneer Singh is de eerste persoon in ons land die zo'n machine heeft aangeschaft. Morgen komen de andere rijstboeren kijken wat de machine allemaal kan. En als ze zien dat het werk gemakkelijker voor ze wordt, hoop ik dat ze ook een voor hun eigen bedrijf zullen bestellen’, zegt papa.

Het kantoor van meneer Singh is aan de overkant van een heel diep kanaal, waarover een boomstam ligt. De arbeiders en meneer Singh lopen behendig over die boomstam om papa te begroeten. Na de begroeting legt papa uit hoe de machine werkt en wat die allemaal kan. Daarna start papa de machine, terwijl meneer Singh trots naast hem staat.

Als meneer Singh de machine uitgeprobeerd heeft, is het de beurt van de voorman. Ook hij kijkt even trots terwijl hij achter de stuurhendels zit. Daarna vraagt meneer Singh iedereen om naar het kantoor te komen. Hij legt papa uit dat de plaats van de demonstratie aan de andere kant is dan waar de machine nu staat.

‘Wilt u niet omrijden?’ vraagt hij aan papa.

‘Ach nee’, zegt papa. ‘Jullie lopen toch allemaal over die boomstam, dus zullen wij het ook doen.’ Meneer Singh en de arbeiders gaan terug naar het kantoor. Mama kijkt twijfelachtig, terwijl Anand balancerend over de stam naar de overkant loopt.

‘Voorzichtig, voorzichtig’, roept papa hem toe. Halverwege blijft Anand staan. ‘Nita, ik zie een kaaiman!’

‘Waar? Waar is die kaaiman?’ vraagt Nita en ze loopt naar de rand van het kanaal.

‘Daar!’ wijst Anand. Papa loopt naar Nita toe en trekt haar weg van de rand.

‘Doe toch gauw, Anand’, vermaant mama hem. ‘En plaag je zusje niet.’

‘Echt waar, mama. Ik zie echt een kaaiman. Hij is nu onder water verdwenen.’ Anand loopt naar de overkant. Nita loopt ook naar de boomstam.

‘Wacht, Nita’, zegt mama, ‘ik zal met de wagen omrijden. Kom jij maar met mij mee.’ Maar papa houdt Nita al bij de hand.

‘Ik help haar wel even’, zegt hij tegen mama.

Voetje voor voetje loopt papa met Nita over de boomstam.

‘Wiebel toch niet zo, kind’, zegt hij tegen haar. De anderen kijken belangstellend toe. Daar begint papa te balanceren. Hij laat Nita los. Eerst helt hij naar links dan naar rechts maar gelukkig valt hij niet. Nita begint te giechelen.

‘U kunt heel mooi dansen, papa’, zegt ze. Maar zij kan haar evenwicht niet bewaren. Papa houdt haar gauw vast, maar hij glijdt uit, Nita met zich meetrekkend.

‘Wai! Help!’ gilt Nita.

Ineens is er een aktiviteit van jewelste. Meneer Singh knielt aan de kant van het kanaal en steekt zijn hand uit.

‘Zwemmen, kind’, roept hij tegen Nita. Maar Nita gaat kopje onder. Papa pakt haar vast.

‘Kijk!’ gilt Anand. ‘Een kaaiman! Ik zie die kaaiman weer.’ Er zwemt een grote kaaiman naar papa en Nita toe.

‘Zwemmen! Zwemmen!’ gilt Anand van de kant. Mama staat nog aan de andere kant en kijkt heel bezorgd.

Ondertussen is een arbeider naar het kantoor gerend en heeft een lange stok gepakt. Nu slaat hij ermee in het water om de kaaiman te verjagen. De kaaiman opent zijn bek en bijt in de stok. Hij is afgeleid. Maar ... er komt nog een kaaiman aanzwemmen.

‘Nog drie slagen, nog twee’, gilt Anand zenuwachtig. Eindelijk zijn ze aan de kant. Meneer Singh en de arbeiders helpen eerst Nita en daarna papa om naar boven te klauteren. Mama loopt gauw over de boomstam en slaat een baddoek, die ze van een arbeider ter leen kreeg, om Nita heen. Papa haalt de autosleutels uit zijn zak en geeft ze aan één van de arbeiders. Hij moet de wagen naar het kantoor rijden. Mama haalt droge kleren uit de auto. Ze zijn wel gekreukt, maar tenminste zijn Nita en papa nu droog.

‘Was je bang toen je die kaaiman zag, Nita?’ vraagt Anand.

‘Ja, ik vergat hoe ik moest zwemmen. Eerst benen of eerst armen. Pas toen papa mij vastpakte, wist ik dat ik eerst mijn armen moest gebruiken. Het watertrappelen ging later wel automatisch. Die eerste kaaiman had zijn bek al opengesperd’ en ze rilt er nog van.

Hoofdstuk 9
Vraagtekens

Papa en de anderen nemen plaats in het kantoortje. De voorman brengt wat te drinken voor ze. Daarna is het tijd voor de arbeiders om naar huis te gaan. Papa vraagt aan meneer Singh of hij geen last heeft van de kaaimannen en of hij ze niet kan uitroeien.

‘Nee’, antwoordt deze, ‘het kanaal loopt dwars door de zwamp en de beesten zwemmen het kanaal in. Vaak schieten we ze dood, maar het zijn er teveel.’

‘U moet die boomstam weghalen’, zegt mama. ‘Een keertje zal het verkeerd aflopen als iemand in het kanaal valt en er toevallig een kaaiman daar zwemt. Als die stam weg is, zal iedereen verplicht zijn de lange weg te volgen.’

‘U hebt gelijk’, knikt meneer Singh.

Na het drinken, lopen Anand, Nita en mama naar buiten, terwijl de twee heren in het kantoor achterblijven. Nita klimt op een Massey Ferguson maaidorser terwijl mama een foto van haar maakt.

‘Waarvoor dient zo'n machine?’ vraagt Nita.

‘Om de padi te oogsten’, legt mama uit.

‘Anand!’ roept papa die in de deuropening van het kantoor staat, ‘kun je mijn tas uit de wagen voor mij brengen?’ In het kantoor zegt papa: ‘Pak een kwitantieboek en schrijf een kwitantie uit.’ Gewillig doet Anand dat.

Als hij bij mama terugkomt, zegt hij: ‘Mama, we

zijn rijk! Papa heeft vijfhonderdduizend, dat is vijf ton, een half miljoen, van die heer gehad. Krijg ik nu die mountainbike? Hij heeft zó'n bundel met geld' en hij spreidt zijn armen wijd uit.

'Hahaha', lacht mama, 'dat geld is niet allemaal van papa. Het grootste deel moet hij aan de maatschappij geven. Hij krijgt een bepaald percentage van het geld. Als er morgen meer mensen zo'n machine bestellen, krijg jij die fiets zeker.'

'Tjee, ik dacht dat al het geld van papa was.'

'Anand, mag ik zo nu en dan op je fiets?' vraagt Nita.

'Als ik die fiets krijg mag jij zeker erop. Maar ... je moet heel voorzichtig ermee zijn', zegt Anand.

Mama zegt: 'Hoe kan die man zoveel geld bij zich houden? De afspraak was dat hij het geld op papa's rekening zou storten.'

Papa en meneer Singh komen uit het kantoor. Ze lopen naar verschillende machines waarmee meneer Singh problemen heeft. Anand loopt ook mee, hij heeft veel belangstelling voor de techniek. Meneer Singh vertelt wat er zoal aan de machines mankeren en papa legt dan uit wat er gedaan moet worden.

'Ha ... ha ... hatsjie', niest Nita.

De anderen kijken om.

'Laat haar in het kantoor liggen. Ze heeft zeker kougevat', zegt meneer Singh. Eerst wil Nita niet maar ze begint het koud te krijgen. Ze gaat met mama in het kantoor. Nita voelt ook een beetje warm aan. Het wordt steeds erger. Op het laatst rilt ze van de kou. Haar tanden klapperen tegen elkaar.

Mama loopt naar buiten. Ze gaat papa roepen om

Nita naar de dokter te brengen. Ze ziet hem nergens. Hij is helemaal aan de andere kant om de plaats van de demonstratie te inspekteren. Ze loopt ernaar toe. Anand ziet haar en loopt haar tegemoet.

‘Wat is er, mama?’ vraagt hij.

‘Vraag papa of hij komt. Nita voelt heel warm aan. Ze is ziek.’ Mama loopt snel naar het kantoor terug.

Als ze bij Nita aankomt, schrikt ze hevig. Nita zit op de sofa en huilt met gierende uithalen. Het zweet stroomt van haar voorhoofd naar beneden. Mama neemt naast haar plaats.

‘Wat is er kind? Wat is er gebeurd? Heb je ergens pijn?’ Maar Nita zegt niets. Ze blijft huilen en is niet te bedaren.

‘Theo! Theo!’ gilt mama. Papa, die al op weg was naar het kantoortje, rent naar haar toe. De anderen doen hetzelfde.

‘Er is wat met Nita aan de hand. Ik breng haar naar de dokter.’ Maar papa wil natuurlijk ook mee. Hij helpt Nita in de wagen. Daarna geeft hij meneer Singh een hand. Hij haast zich naar het kantoortje en pakt zijn tas. Mama heeft de wagen ondertussen al gestart. Papa neemt snel plaats achter het stuur en ze rijden weg.

‘Ik kom vanavond nog langs’, zegt meneer Singh. Papa knikt en steekt zijn hand op. Anand kijkt naar buiten maar hij heeft geen aandacht voor wat hij ziet. Hij vraagt zich af wat Nita scheelt. Er moet iets ernstigs gebeurd zijn. Ze is altijd vrolijk en ze huilt bijna nooit.

Als ze bij de dokter aankomen, mag papa gelijk

met Nita naar binnen. Ze blijft huilen. Mama vertelt de dokter dat ze denkt dat Nita heeft kougevat omdat ze in het kanaal was gevallen.

'Shock', zegt de dokter. 'Ze heeft een shock.'

'Shock!?' roepen papa en mama tegelijk verbaasd uit.

'Maar nadat ze uit het water was gehaald, was ze heel normaal', zegt mama. 'Later pas begon ze te niezen en te rillen.'

'Ze heeft wel kougevat', zegt de dokter, 'maar ze is nu in een shocktoestand.' Hij geeft Nita een spuitje.

'Ze zal ervan slapen en als ze wakker wordt zal ze wel gekalmeerd zijn en vertellen wat er gebeurd is.'

Mama betaalt hem. Daarna rijden ze naar het hotel terug.

Nita wordt door papa naar binnen gedragen. Mama en Anand lopen bezorgd mee. Mama blijft bij Nita's bed zitten. Anand gaat naar de televisie kijken en papa ruimt het een en ander op. Hij gaat ook voor de t.v. zitten maar na een poos zegt hij: 'Ik denk dat ik maar wat ga werken.' Hij pakt zijn tas en opent die.

'W...w...waaat? W...w...waar?' stottert hij en hij staat op.

'Wat is er gebeurd?' vraagt mama.

'Het geld ... het geld is verdwenen!' roept papa uit.

'Hoe kan dat nu? Waar zal het gebeurd zijn? Bij de dokter toen wij binnen waren?'

'Niemand is toen in je tas geweest, papa', merkt Anand op. 'Ik zat in de wagen en ben helemaal niet eruit gestapt.' Papa haalt alles uit zijn tas. Een voor een schudt hij de spullen eruit.

'Dat geld zat toch in een enveloppe. Je zou het direkt

zien als het er nog was', zegt mama. 'Iemand heeft het gestolen. Wie zal de dief zijn? Hoe en waar is het geld verdwenen?'

Nita wordt wakker en begint weer te snikken. Mama gaat bij haar zitten.

'Wat is er toch, Nietje?' vraagt ze.

'De dief ... de dief', snikt Nita, 'die enge man ...'

Papa is in een paar stappen bij haar. 'Welke dief, Nita?'

Er wordt op de deur geklopt. Anand doet open. Het is meneer Singh. Hij kijkt heel verbaasd, want hij ziet aan de gezichten dat er iets ergs is gebeurd.

'Is uw dochter heel erg ziek?' vraagt hij.

'Ze had een shock', vertelt mama zenuwachtig, 'en ik denk dat ...'

'Dat geld is gestolen', onderbreekt papa haar.

'Wat!' is de reactie van meneer Singh.

'En mijn dochter heeft de dief zeker gezien', zegt papa.

'Hij had een lang mes', huivert Nita. 'En een pistool. Hij hield dat mes tegen mijn keel.' En de tranen beginnen weer te rollen over Nita's wangen. Ze beeft weer.

'Je bent veilig bij ons', sust mama haar.

'Hoe zag de dief eruit?' vraagt Anand.

'Lelijk', antwoordt Nita.

'Lelijk?' herhaalt meneer Singh.

'Was hij oud Nita, of jong?' vraagt papa.

'Ik weet het niet', aarzelt ze.

'Vertel eens, kind', vraagt mama. 'Vertel alles vanaf het begin.'

‘Toen mama mij alleen liet, ging de deur die in de hoek is, open en een man kwam het kantoortje binnen. Hij had een zakdoek gebonden voor zijn gezicht. Hij had een pistool in zijn hand. Ik wilde schreeuwen maar hij sprong naar me toe en hield zijn hand op mijn mond. Als je schreeuwt, snijd ik je keel af, zei hij. Hij stopte het pistool in zijn zak en trok een mes uit zijn broekband en hield het tegen mijn keel.’

‘En toen?’ vraagt mama.

‘Hij ging naar het bureau waar papa's tas was, maakte die open, pakte de enveloppe en ging weg. Hij zei: ‘Als je stil blijft doe ik je niets.’

‘Gebruikte hij dezelfde deur?’ vraagt meneer Singh.

‘Nee’, schudt Nita haar hoofd, ‘hij liep naar buiten.’

‘Die andere deur geeft toegang tot mijn magazijnruimte. De dief had zich dus daar verscholen’, zegt meneer Singh.

‘Waarom zeg je dat die man lelijk was, kind?’ wil papa weten.

‘Zijn ene oog keek zo lelijk’, antwoordt Nita.

‘Bedoel je dat hij scheel is?’ vraagt mama verder.

‘Nee ...ee’, aarzelt Nita. ‘Het was iets anders.’

‘Voel je je al een beetje beter?’ vraagt meneer Singh. Nita knikt van ja. ‘Dan zullen we naar de politie gaan’, zegt hij. ‘Rijden jullie maar met mij mee.’

Hoofdstuk 10
Op het politiebureau

Op het politiebureau vertelt papa alles aan de inspekteur van politie. Als hij uitverteld is, vraagt meneer Singh: ‘Mag ik het foto-album van u?’

De inspekteur haalt het uit een kast en geeft het aan een agent die Nita roept.

‘Is hij de dief?’ vraagt hij bij de eerste foto. Nita schudt haar hoofd ontkennend. Meneer Singh en de agent gaan van het ene blad naar het andere. De anderen kijken vol spanning toe. Een heleboel bladzijden verder, schrikt Nita. Ze stoot het album heftig van zich af.

‘Is hij de dief, kind?’ vraagt meneer Singh.

‘Ja, ja’, zegt ze met een bevende stem en ze houdt haar keel vast.

Mama gaat gauw naar haar toe. Meneer Singh knikt bedachtzaam. ‘Toen ze zei een man met een oog dat lelijk keek, vermoedde ik al dat het Michel was. Hij heeft eens een kapwond gehad van zijn linkeroog tot naar zijn kin. Een oogspier is beschadigd, zodat het oog en de mond verminkt zijn.’ Een agent is ondertussen al met het adres van Michel bij de inspekteur.

‘Huiszoeking!’ brult deze. Papa en meneer Singh gaan mee.

‘Hij is gewapend en hij is erg gevaarlijk’, zegt de inspekteur tegen Anand die ook mee wil. Mama, Nita en Anand besluiten naar het hotel te lopen. Het is

toch niet ver van het politiebureau.

Het is een heldere avond. Maar mama heeft geen oog ervoor. Ze ziet en ruikt de mooie waterlelies niet die in het kanaal in volle bloei zijn. De twee kinderen ook niet.

‘Was je bang, Nita, toen die dief het mes tegen je keel drukte?’ vraagt Anand.

‘Heel erg’, verzekert ze hem. ‘Maar ik was nog banger toen hij later het pistool tegen mijn slaap drukte en het pistool “klik” deed.’ Mama stopt en drukt Nita tegen zich aan. ‘Niet meer aan denken, schatje. Het is al voorbij. Anand, houd je mond nu. Denk eens aan het geld. Als papa het niet terugvindt, moet hij dat geld zelf storten. De firma zal stellen dat hij niet voorzichtig genoeg was. Als ik het kantoor niet was uitgelopen, was het misschien niet gebeurd.’

‘Mama’, zegt Anand, ‘dan had die dief jou en Nita doodgeschoten.’ Mama zegt niets, want ze zijn al bij het hotel.

Als de twee kinderen in bed liggen, belt mama oma op om haar te vertellen dat het geld van papa gestolen is. Wat vindt oma het erg.

‘Zeg hem voorzichtig te zijn’, dringt oma aan. ‘Stel je eens voor dat er iets met hem gebeurd. Is Nita nu helemaal in orde? Kan ik haar even spreken?’ Maar mama vertelt dat de kinderen al in bed liggen.

Na bijna twee uren komt papa terug.

‘En?’ vraagt mama. Moedeloos schudt papa zijn hoofd. ‘Zijn moeder was alleen thuis. Ze zegt dat hij de hele dag niet thuis is geweest.’ Papa gaat met zijn hoofd in zijn handen op de rand van het bed zitten.

‘Vijf ton’, mompelt hij, ‘hoe zal ik het ooit terug kunnen betalen?’ Mama zegt niets. Ze zet een hand op zijn schouders. Zuchtend staat papa op. ‘Hoe gaat het met Nita?’

‘Goed’, zegt mama. ‘Ze slaapt. Ik hoop dat ze deze nare ervaring gauw zal vergeten.’ Papa zegt niets en gaat in bad.

De telefoon rinkelt. Mama neemt op.

‘John!’ roept ze uit. ‘Ja, zeg maar niets. Wij zijn erg gemeen. Maar wij hebben helemaal geen tijd gehad om bij je langs te komen of je ook maar te bellen. Hoe gaat het met Sita en de kinderen?’ Mama babbelt verder.

‘Wie is het?’ wil papa vanuit de badkamer weten.

‘John’, roept mama hem toe. Als papa uit de badkamer komt, heeft mama oom John al alles verteld wat er die dag zoal gebeurd is.

‘Ik kom direkt’, zegt oom John.

‘Het is al zo laat, we kunnen toch niets meer doen’, zegt mama.

Maar oom John staat erop om toch langs te komen. Hij geeft mama eerst een stevige brasa. Daarna schudt hij Anand, die slaapdronken uit zijn kamer komt, de hand.

‘Dogla’, zegt hij tegen papa, en papa krijgt ook een stevige handdruk en daarna een klap op zijn schouders. ‘En waarom logeren jullie in het hotel? Had ik je niet reeds gebeld in de stad en gezegd dat mijn huis groot genoeg is om jullie allemaal te herbergen?’ moppert hij.

‘Ach, John’, zegt mama. ‘Theo moet zo nu en dan

mensen ontvangen. En dit hotel ligt centraal. Wij zouden jullie steeds storen.'

'Je weet dat het niet zo is', antwoordt oom John.

'Maar vertel eens wat er met het geld is gebeurd.' Dat wordt in geuren en kleuren door papa verteld.

'Luister eens', zegt oom John. 'Maak je niet te veel zorgen. Als dat geld niet terechtkomt en de maatschappij vindt dat je het geld moet betalen, zal ik je een deel ervan wel lenen.'

'Maar John', zegt mama, 'het is niet vijf gulden, maar vijfhonderdduizend gulden.'

'Jaja', knikt oom John, 'ik heb het wel gehoord. Ik mag toch ook iets voor jullie doen?'

Anand, die voor de t.v. zit, kijkt met grote ogen toe. Ook papa is sprakeloos. 'Dat kan ik echt niet aannemen', zegt hij.

'Ach man', antwoordt oom John en hij staat op.

'Denk eraan, morgenmiddag verwacht ik jullie', zegt hij tegen mama en Anand. 'En jou zie ik wel op die demonstratie', zegt hij tegen papa die hem uitlaat.

Anand kruipt weer in bed terwijl mama en papa ook eindelijk in bed stappen. Het duurt wel een hele poos voordat ze in slaap vallen. Ze denken aan het geld en wat ze moeten doen om het terug te betalen.

Hoofdstuk 11
De demonstratie

De volgende morgen is iedereen vroeg wakker. Gelukkig is Nita weer bekomen van de schrik. Ze neemt haar medicijn in.

‘Wat gaan jullie vandaag doen?’ vraagt papa aan de anderen tijdens het ontbijt. ‘Gaan jullie naar de markt of gaan jullie winkelen?’

‘Voor winkelen hebben we geen geld’, zegt mama.

‘We moeten het nu zuinig aan doen.’

‘Mogen wij met jou mee, papa?’ vraagt Anand.

‘Ja’, knikt mama. ‘Dat zou leuk zijn.’ De hotelhouder komt even bij ze staan en vraagt of ze tevreden zijn met de kamers.

‘Wel’, zegt mama. ‘Het toilet in de kamer van de kinderen doet het niet. En in de ochtenduren is de airco in onze kamer uitgevallen. Het was snikheet in de kamer, want wij durfden de ramen niet te openen omdat er dan muskieten zouden binnenkomen.’ De man belooft de mankementen in orde te maken en hij loopt weg.

‘Mama’, zegt Anand, ‘je bent lastig.’ Mama kijkt heel verontwaardigd. ‘Ik heb een eerlijk antwoord gegeven op zijn vraag. De maatschappij betaalt maar voor één kamer. Wij moeten zelf voor de tweede kamer betalen. Het toilet in jouw kamer doet het toch helemaal niet?’

‘Rustig, rustig’, zegt papa. ‘Ik denk wel dat hij het

toilet en de airco zal laten repareren.'

Na het ontbijt staan staan mama en de kinderen buiten. Papa komt ook al aan. Ze stappen gauw in de auto en rijden naar het bedrijf van meneer Singh. Ze zien dat de boomstam is weggehaald. Papa rijdt netjes om en parkeert zijn wagen bij de andere wagens die er al staan.

'Waw', zegt Anand, 'kijk eens naar al die geweldige dure auto's.' De plaats is mooi versierd. Er is een afdakje gebouwd en er is een spreekstoel. Papa, mama en de twee kinderen worden naar hun plaatsen gebracht. Er komen nog meer mensen aan, meer mannen, maar er zijn ook veel vrouwen bij. De tent is bijna vol.

'Op wie wordt er gewacht?' fluistert Anand.

'Op de districtscommissaris. Deze machine is de eerste in Suriname. Het gebruik ervan is een hele verbetering voor de rijstbouw. En meneer Singh is er zo trots op dat hij er een officieel tintje aan heeft gegeven', vertelt papa.

Eindelijk komt de d.c. er aan. Meneer Singh heet zijn gasten welkom. Daarna moet papa naar voren gaan en hij vertelt welke voordelen de boeren zullen hebben als ze zo'n machine in hun bedrijf hebben. Hij legt ze uit dat de zwampen die nu vol bos zijn, met deze Caterpillar zwampdozer ontbost kunnen worden zodat ze na inpoldering, als rijstvelden gebruikt kunnen worden.

Daarna moet ook de d.c. wat zeggen. Hij zegt dat hij er trots op is dat een inwoner van het distrikt waar hij d.c. is, zo'n vooruitziende blik heeft gehad en de

durf heeft getoond om zo'n machine aan te schaffen.

Na een drankje gaan de gasten naar de machine toe. Trots start meneer Singh de machine en hij rijdt ermee naar de zwamp om te tonen dat die machine niet blijft vastzitten. De andere boeren zijn erg geïnteresseerd. Ze stellen papa een heleboel vragen. Papa wenkt meneer Singh en hij laat de andere boeren het een en ander zien. Ze mogen ook proberen ermee te werken. Niet lang daarna beginnen de bestellingen binnen te komen. Wel zeven machines moet papa nog leveren. Daarna worden er hapjes en drankjes rondgebracht.

'Krijg ik die mountainbike nog?' fluistert Anand in mama's oor. Mama haalt haar schouders op. 'Ik weet het niet.' Anand kijkt teleurgesteld, maar hij begrijpt het wel en zegt niets meer. Hij gaat maar met oom John een babbeltje maken.

Tegen één uur vertrekken de mensen.

'Het is een succesvolle dag geweest', glundert papa.

'Een deel van het verloren geld heb ik al terugverdiend met de bestellingen. En meneer Singh heeft gezegd dat hij zich schuldig voelt om wat er gebeurd is, dus heeft hij beloofd mij een gedeelte voor te schieten tot de dief gepakt is.'

'Dát is tof van hem!' roepen Nita en Anand blij uit.

'Kom', zegt papa, 'laten we gauw gaan eten.'

Ze rijden met meneer Singh naar zijn huis, samen met de d.c. en nog enkele anderen. Hier wacht hen een feestmaal: rijst met doksa-vlees in kerrie klaargemaakt, bara, phulawri, te veel om op te noemen.

Hoofdstuk 12
Bij oom en tante

Tegen zeven uur 's avonds staan ze klaar voor vertrek. Papa rijdt eerst langs het politiebureau om te vragen of er nog nieuws is. Maar jammer genoeg heeft de politie de dief noch het geld kunnen vinden. Mistroostig komt papa terug. Voordat mama hem iets kan vragen zegt hij: ‘Geen nieuws.’ Hij start de wagen en ze vervolgen hun weg. Ze moeten wel een half uur rijden voordat ze bij oom en tante zijn. De weg is ook zeer slecht.

Onderweg wijst mama: ‘Kijk, hier begint het bedrijf van oom John. Hij heeft nu zijn eigen droger en pellerij.’

‘Waw’, roept Nita uit. ‘Ik zie daar een vliegtuigje.’

‘Ja’, knikt mama, ‘daarmee zaait hij de rijstvelden in.’

‘Zal ik ook rijstboer worden?’ vraagt Anand.

‘Dat gaat niet zo gemakkelijk. Waar moet jij de grond vandaan halen? Tante Sita heeft dit bedrijf geërfd van haar vader toen hij overleed. Oom John heeft heel hard moeten werken om het tot een bloeiend bedrijf te maken,’ zegt mama. ‘Je moet sterke zenuwen hebben om dit werk te kunnen doen. Toen oom John pas met dit werk begon, heeft tante Sita keihard moeten meewerken. Tegenwoordig hoeft het niet meer, zij zorgt nu voor de kinderen en het huishouden. Kijk, daar is het huis al.’

‘Jeetje’, zucht Nita van bewondering. ‘Ze wonen in een kasteel.’

Oom staat al op de uitkijk. Hij schudt papa en Anand de hand en slaat mama op haar schouders. Daarna slaat hij zijn arm om Nita's schouders en vraagt haar of ze okay is. Lachend knikt Nita.

‘Zo mag ik het horen’, zegt oom John en hij loopt samen met de anderen naar binnen. De begroeting is warm en al gauw zijn ze druk in gesprek. Nita en Anand maken kennis met Bennie en Arti. De kinderen gaan op het balkon. Arti is heel verlegen. Maar de drie anderen praten honderduit. De ouders zitten in de huiskamer. Uiteraard wordt ook over de diefstal gesproken.

‘Het grootste deel van het verloren geld heb ik al verdiend’, zegt papa. ‘Dus heb ik maar een kleine schuld over.’

‘Maar’, zegt oom John, ‘als het geld niet was gestolen, kon je iets anders ermee doen.’

‘Ja’, knikt mama, ‘we zouden ons huis repareren.’

‘Ach ...’, zucht papa.

Ondertussen vertelt Bennie dat hij na zijn studie samen met zijn vader in het bedrijf zal werken. Hij is erg geïnteresseerd in de zwampdozer, want hij kon niet mee naar de demonstratie. Hij moest in de pellerij werken. Nita op haar beurt vertelt in geuren en kleuren hoe Michel haar had bedreigd toen hij in het kantoor van meneer Singh was. Later vertelt Anand dat papa en Nita in het kanaal waren gevallen en dat ze achterna waren gezeten door een kaaiman.

‘Nita gilde als een mager varken’, plaagt Anand. Nita

zegt niets. Anand heeft makkelijk praten, denkt ze. Ik zou wel willen weten wat hij zou doen als twee kaaimannen hem achterna zouden zitten. Ik was doodsbang en zou zoiets nooit meer willen meemaken. Ze kijkt bewonderend naar haar mooie nicht. Nita draait haar lange, dikke en krullige vlechten terwijl ze naar de anderen kijkt.

'Over kaaimannen gesproken', zegt Bennie. 'Ik ben ook eens achterna gezeten door eentje.'

'Hoe is het afgelopen?' vraagt Anand belangstellend aan zijn nicht.

'Hij moest in een boom klimmen en wachten tot het beest het kanaal inging', antwoordt ze verlegen.

'Zijn er wel kaaimannen in Bigi Pan?' vraagt Anand.

'Papa zegt dat wij een tochtje daar naar toe kunnen organiseren.'

'Dát lijkt me een goed idee', knikt Bennie. 'We vertrekken vroeg en kunnen de hele dag wegblijven. Tante en mama kunnen met de meisjes in het hutje achterblijven en wij kunnen met onze vaders gaan vissen.'

'Wat!' reageert Nita. 'Waarom mogen Arti en ik niet mee?'

'Omdat het mannenwerk is', antwoordt Anand.

'Poeh', merkt Nita op.

Lachend lopen ze met zijn allen naar binnen om de ouders te vragen of ze nog naar Bigi Pan zullen gaan. Papa en oom zijn wel voor het plannetje te vinden.

'Ik voel er wel veel voor', antwoordt mama. 'Maar Nita is nog ziek. Zal het niet te vermoeiend voor haar

zijn? Want we moeten de Nickerierivier oversteken in een motorbootje. Theo, je kinderen zijn geen lieverdjes. Straks valt er nog een in de rivier.'

'Ach welnee', merkt tante op. 'We maken er een rustige dag van. We kleden Nita extra warm. Als we vroeg vertrekken, kunnen we heel mooie vogels en reptielen zien. De natuur is daar prachtig.'

'Reptielen', roept mama uit. 'Niets voor mij.'

'Ja, maar ze doen niets. Ze zijn heel hoog in de bomen in zulke mooie kleuren.'

'Ach mama', zegt Anand, 'ik wil zo graag ernaar toe. En Nita ook. Of ben je bang, Nietje?'

'Helemaal niet', antwoordt deze.

'Het is goed, het is goed. Ik zal geen spelbreekster zijn', zegt mama lachend.

'Hoera!' gillen Nita en Anand.

'Zie je wat ik bedoel?' zegt mama.

'Ach, laat de kinderen toch', zegt tante Sita.

'Maar wanneer willen jullie ernaar toe?' vraagt oom John.

'Overmorgen als het jou schikt', antwoordt papa.

'Want morgen moet ik beschikbaar zijn voor degene die een machine wil bestellen.'

Uitvoerig wordt het plan besproken. Tante Sita maakt een afspraak met mama om morgen met haar naar de markt te gaan. Ze moet nog het een en ander aanschaffen voor de tocht. Oom John zegt dat hij voor de boten zal zorgen.

'Zo, dat is dan geregeld', zegt papa. 'Het is tijd om te vertrekken.'

'Nee hoor, jullie moeten nog eten. Roti met lams-

vlees.'

'Ach, ach', zucht mama, 'ons middagmaal bestond uit roti met doksavlees.'

'Ja, maar dat is allang verteerd', zegt oom John.

Ze gaan met zijn allen aan tafel. Anand en Nita eten alleen een stuk vlees. Ze kunnen echt niet veel op.

'Lusten jullie niets anders dan dat? Eten jullie dan. Ik vind dat jullie veel te mager zijn. Kijk naar Bennie en Arti. Daar zie je tenminste vlees op hun botten,' zegt tante Sita. 'Hier, neem een bara.' De andere kinderen lachen.

'Ik ben veel te dik', zegt Arti. 'Ik moet minder eten.' Nita schudt haar hoofd. 'Ik lust echt niets. Ik heb zo'n slaap', gaapt ze.

Hoofdstuk 13
Verdwaald

De volgende morgen vroeg vertrekt papa. Mama en de kinderen maken zich klaar en gaan ontbijten. Daarna zitten ze nog een beetje op het balkon voordat tante Sita komt. Ze rijden met haar mee.

Het is erg druk op de markt. Ze kunnen van alles en nog wat vinden. Zelfs de artikelen die schaars zijn in Paramaribo, zijn hier volop te krijgen, maar alleen zijn ze peperduur. Het valt mama op dat er nauwelijks bladgroente te koop wordt aangeboden.

'Wat is dit voor een vrucht?' vraagt Anand na een poosje.

'Dat is een granaatappel.'

'Nita, kijk eens ...' Hij keert zich om. 'Mama', roept hij paniekerig uit. 'Waar is Nita?' Mama schrikt hevig. Ze is er helemaal ondersteboven van. 'O, hemeltje, waar is ze nu gebleven?'

'Rustig, rustig', zegt tante Sita. 'Geen paniek. Laten we met zijn allen in verschillende richtingen zoeken. Over een kwartier zien we elkaar bij de auto, met of zonder haar.'

Maar als ze na die vijftien minuten weer bij elkaar komen, blijkt dat niemand Nita gevonden heeft.

'Laat ons naar het politiebureau gaan om aan te geven dat Nita vermist wordt', zegt tante Sita. 'Hoe kan een kind van bijna elf op de markt verdwalen? Misschien is er wat gebeurd.'

Ondertussen loopt Nita op de markt. Ze zag een heel grote en vreemde vrucht. Ze vroeg de verkoopster wat het was en kreeg te horen dat het een guave was. Zo'n grote had ze nooit eerder gezien. En toen ze mama wilde vragen om die voor haar te kopen, zag ze mama noch Anand noch tante Sita meer.

Eerst loopt ze een beetje rond, maar na een poosje raakt ze in paniek. De markt ziet er overal hetzelfde uit. Nita weet niet dat de markt uit twee hallen bestaat. Elke hal is weer onderverdeeld in twee delen. Ze rent van de kant naar de andere. Soms vraagt ze: 'Heb je mijn mama gezien?' en zonder op het antwoord te wachten, rent ze door. Nita begint te huilen. Een mevrouw ziet haar snikken en houdt haar staande. 'Wat is er kind? Is er wat gebeurd?'

'Ik ben verdwaald. Ik kan mijn moeder niet vinden.' De mevrouw houdt Nita vast, maar ze rukt zich los en rent weer verder. Ze komt buiten de markt, maar alles is vreemd voor haar. Ze rent naar achteren. Hier ruikt het sterk naar vis. Ze loopt gauw weer de markt binnen.

'Mama!' gilt Nita nu. 'Mama!' Maar haar moeder hoort haar niet, want het is heel druk op de markt. Een andere mevrouw houdt haar vast. 'Kindje toch, ben je verdwaald?'

Snikkend knikt Nita.

'Zal ik je naar het politiebureau brengen?'

Er komen een heleboel mensen om ze heen staan. Anand, die nog op de markt was, ziet de drukte. Hij wilde niet mee naar het politiebureau en is maar blijven rondlopen. Hij rent naar de groep mensen toe.

‘Nita!’ roept hij uit. Nita hoort de stem van haar broer! Ze is zó blij hem te zien. Maar ook Anand is blij dat hij haar heeft gevonden. Hij houdt haar om haar middel en draait met haar in het rond. Boem! Daar liggen ze beide op de grond. Nita is veel te zwaar voor hem. Lachend staan ze op. De omstanders lachen mee.

Opgelucht slaat Anand een arm om de schouders van zijn zusje. Samen lopen ze naar het politiebureau waar tante Sita en mama nog zijn.

Wat zijn ze blij dat Nita terecht is. Maar toch krijgt Nita een flinke uitbrander dat de tranen haar in de ogen schieten. Want mama vindt dat ze groot genoeg is om bij de anderen te blijven. Ze hoeven niet speciaal op haar te letten.

Samen lopen ze naar de markt terug. Tante Sita koopt de guave voor Nita en een heleboel fruit, pakjes koek en bananen, cassave, zoete patat en zoute vis om heri-heri te maken, ook blom, gele pesi en kouseband voor de roti's. Beladen komen ze bij de wagen terug. Al die tijd is Anand naast Nita blijven lopen. Hij liet haar geen moment alleen.

‘Zo’, zegt tante Sita. ‘Laten we nog even naar dat grote warenhuis gaan. Ik moet nog wat keukendoeken kopen.’ Ze lopen naar de winkel schuin tegenover de markt.

‘Nita’, zegt Anand, ‘je mag alleen rondlopen. Als je weer mocht verdwalen, moet je maar bij de ingang gaan staan. Dan vinden we je wel.’ Lachend luistert mama. ‘Ja’, knikt ze, ‘Anand heeft gelijk.’

Maar Nita loopt met Anand mee. Hij bezoekt de

afdeling waar de fietsen worden verkocht die hij zó graag wil hebben. Hij strijkt over het zadel, speelt een beetje met de remmen en loopt daarna zuchtend weg. Hij brengt Nita naar de afdeling waar er boeken worden verkocht en koopt er één voor haar. Samen lopen ze naar de kassa. Anand staat in de rij om te betalen, terwijl Nita iets verder op hem wacht. Ze zien mama en tante met de eigenaar van de winkel praten bij de tweede kassa niet ver van Nita.

Een man komt bij de tweede kassa in de rij staan. Nita kijkt naar hem. Zijn linkeroog is verminkt en zijn linker mondhoek hangt naar beneden. Hij ziet Nita staan en kijkt strak naar haar. Nita herkent hem.

Hij is de dief! Het is net alsof ze het mes weer tegen haar keel voelt. Ze grijpt naar haar keel.

De man merkt aan de reactie van Nita dat ze hem herkend heeft. Hij heft een hand op en maakt een beweging alsof hij zijn keel wil afsnijden! Op dat moment begint Nita te gillen!

Hoofdstuk 14
De ontmaskering

‘De dief! Help! De dief!’ gilt Nita en ze wijst naar de man. Anand keert zich met een ruk om. Hij kijkt in de aangewezen richting. Het is Michel! De man rent weg. Maar hij moet langs Anand. Deze steekt zijn been uit. Michel struikelt en valt. Anand springt op hem, hij schopt en stompt de man.

Ondertussen blijft Nita schreeuwen.

‘Pak de dief! Help! Pak de dief!’ Anand is geen partij voor Michel. Deze trekt een revolver uit zijn broekband. De winkelmeisjes en de klanten rennen schreeuwend weg. Er is een paniek van zo heb je me niet. Michel trekt Anand van de grond en houdt het pistool tegen zijn slaap.

Langzaam loopt de dief naar de uitgang. Hij houdt Anand, die met zijn rug naar de dief staat, stevig vast. Mama loopt mee, terwijl Nita ondanks het pistool, komt aangelopen.

‘Staan blijven!’ gilt Michel. Mama houdt Nita vast. Michel en Anand lopen naar de kassa waar de eigenaar van de zaak staat. De dief heeft enkele spullen bij de kassa liggen: een radio-cassette, wat kleren, baddoeken en ondergoed. ‘Inpakken!’ blaft hij de kassierster toe die van onder haar schuilplaats vandaan moet komen.

Anand kijkt naar de eigenaar. Hij ziet een bobbeltje onder zijn hemd. De man heeft ook een pistool!

Anand vat moed. Hij opent zijn mond en bijt hard, heel hard in de arm die hem omklemd houdt. Hij proeft bloed. Hij kokhalst ervan, maar hij laat niet los.

'Aaai!'gilt Michel. Hij laat Anand los en houdt zijn arm vast.

'Klik', hoort de dief. Michel kijkt op en ziet de eigenaar die bliksemsnel zijn revolver heeft getrokken. Hij rent weg, ondanks het getrokken pistool van de winkeleigenaar. Maar bij de eerste stappen van Michel schiet de man hem in zijn been; net onder zijn knie. Michel zakt ineen terwijl zijn pistool enkele meters verder valt. Anand raapt het op.

Mama rent naar Anand toe en houdt hem stevig vast. Tante Sita komt ook met Nita aangerend. Overal vandaan beginnen de mensen te voorschijn te komen: onder de stoelen en vanachter etalagekasten.

Een politiewagen met loeiende sirene stopt voor de winkel. Enkele agenten rennen met getrokken revolvers naar binnen. Maar dat is natuurlijk niet meer nodig. De overvaller, luid scheldend, ligt op de vloer en kan niet meer lopen. De agenten brengen hem weg en vragen de eigenaar, mama en tante Sita om met de kinderen naar het politiebureau te komen. Ook enkele klanten die alles hebben meegemaakt, moeten mee.

Anand is de held van de dag. Iedereen klapt hem op de schouders. De eigenaar zegt dat hij een dappere jongen is.

Als ze op het politiebureau aankomen, wordt het procesverbaal opgemaakt. Anand vertelt vanaf het be-

gin toen Nita begon te gillen. De andere getuigen vullen aan als hij iets is vergeten.

Niet lang daarna komen de agenten met Michel. Ze zijn nog langs het hospitaal geweest om zijn been te laten behandelen. Hij strompelt het bureau binnen, luid protesterend dat hij onschuldig is. Maar Nita verklaart dat ze er heel zeker van is dat hij het geld heeft gestolen. Hangende het onderzoek wordt Michel achter slot en grendel gezet.

Daarna mogen de getuigen het bureau verlaten. Tante zet mama, Anand en Nita voor het hotel af en rijdt door naar huis. Nu is het wachten op papa. Ze kijken elke keer op hun horloge. Hoe graag willen ze hem toch vertellen dat de dief gepakt is.

'Als we wisten wie hij allemaal moest bezoeken, hadden we hem daar geprobeerd te bellen', zegt Anand.

'Het is bijna etenstijd, kinderen. Papa kan elk moment hier zijn.'

Maar papa is juist vandaag extra laat. Hij is nog even langs het politiebureau gereden en heeft inmiddels al gehoord dat de dief gepakt is. Nu rijdt hij zo snel hij maar kan naar het hotel. Hij is erg ongerust alhoewel de inspekteur hem herhaaldelijk heeft verzekerd dat Anand niets is overkomen.

De kinderen horen een tik. Gauw openen ze de deur. Papa ziet drie lachende gezichten. 'Ik ben blij dat jullie niets is overkomen', zegt hij terwijl hij op Anands schouder slaat.

'Heeft hij ondertussen al bekend?' vraagt mama.

'Nee', schudt papa zijn hoofd, 'maar ik denk wel dat hij het zal doen. De getuigenis van Nita is doorslag-

gevend. Ik ben blij dat ze hem herkend heeft.’ Papa knuffelt Nita, voordat ze naar de eetzaal gaan.

Hoofdstuk 15
Bigi Pan

De volgende morgen komen ze net op tijd het hotel uit, want de anderen komen juist aangereden. Ze gaan Min en zijn zoon Rono, die twee boten hebben, nog ophalen. Daarna rijden ze naar Paradise, waar de twee boten gemeerd zijn. De wagens worden onder een grote boom geparkeerd. De kinderen sjouwen het eten, twee visnetten, de koelbox met ijs en dranken in de boot van Min. Omdat Min de meeste ervaring heeft, nemen de dames daarin plaats. ‘Wat stom’, zegt Anand. ‘Een mannen- en een vrouwenboot.’

Min stoot zijn boot het eerst af. Het is nog fris op de rivier. De boot schommelt op de golven. Het is hoog water. De boot van Rono is enkele meters achter die van Min. Die boot danst heviger op de golven gemaakt door de eerste boot. De jongens genieten ervan. Ze moeten een heel eind aan de kant van de rivier varen om die later over te steken. Daarna moeten ze het Jamaerkanaal op om de plaats van bestemming te bereiken.

Ze zien ze een grote boot die naar de steiger moet om bacoven in te laden. De schippers verminderen vaart. De golven gemaakt door het schip worden hoger en woester. De twee bootjes dansen op de hoge golven. Nita denkt aan het avontuur met de veerboot. Deze golven zijn lang niet zo woest. Ze ziet de gezichten van haar vriendinnen voor zich als ze

over haar avonturen zal vertellen.

Anand vindt het ook spannend. Hij geniet met volle teugen van dit uitstapje. De twee bootjes liggen bijna stil anders moeten ze straks terug.

'Hallo! Hallo!' schreeuwt Nita en ze zwaait met haar armen. Arti wordt erdoor aangestoken en doet hetzelfde maar niemand hoort ze. Het dek ligt er verlaten bij. Maar dat vinden de meisjes niet erg.

'Blijven jullie toch eens stil zitten', moppert mama.

Als het schip ze gepasseerd is, kan de oversteek beginnen. De Nickerierivier lijkt opeens zo breed, Nita wordt er stil van. Ze kijkt naar haar broer die nu ook rustig zit

Maar gelukkig komen ze zonder ongelukken het kanaal binnen. Er moet een dam worden overgestoken. Iedereen stapt uit en helpt de boten over de dam te trekken. Het is een zwaar karwei. Maar daar het vloed is, is het trekken gemakkelijker want het water van de rivier ligt op ongeveer dezelfde hoogte als dat van het kanaal.

'Waarom hebben ze een dam hier gebouwd?' wil Anand weten als de twee bootjes in het kanaal liggen.

'Als hij er niet zou zijn, zou Bigi Pan leeglopen met alle vis. Het water van de pan is hoger dan dat water van de rivier.'

Ze stappen weer vlug in de boten en varen verder. Op bepaalde plaatsen is het erg koel, want dan moeten ze onder een haag van parwa- en mangrovebomen door.

'Hoe lang nog?' vraagt Nita.

'Ongeveer anderhalf uur', antwoordt Min. 'Het ka-

naal is om en bij zes kilometers lang. Ik kan wel sneller gaan want ik heb een 6 pk motor, maar Rono heeft een kleinere motor op zijn boot.'

Zo nu en dan zien ze een grote zwerm wisi-wisi's. Hier en daar zien ze een uil op een tak zitten. Ook reigers samen met de rode ibissen.

'Wat mooi!' roept Nita uit. Het is een prachtig gezicht de rode vogels in een groene boom te zien. Plotseling zien ze iets pijlsnel naar beneden komen. Iedereen krimpt ineen. Voordat ze zich realiseren wat dat ding was, is het weer naar boven gevlogen.

'Dat was een duikelaar', lacht Min. 'Hij heeft net een vis gevangen.'

'Dat was me schrikken', zegt mama. 'Ik dacht dat een valk ons aanviel.' De motor van Rono begint te sputteren. Hij geeft meer gas, maar dat helpt niet.

'Stop!' gilt Min vanuit zijn boot. Rono vaart naar de kant. De mannen en de jongens stappen uit.

'Wat is er gebeurd?' vraagt Anand. Oom John vertelt dat het kanaal ondiep is geraakt doordat de oevers afkalven. De parwa- en mangrovebomen vallen in het kanaal waardoor de bodem ook vol troep zit. Er zitten bladeren en takken om de propeller vast. Deze moet in de tegengestelde richting gedraaid worden, zodat de propeller weer vrij kan bewegen. De boot wordt op het droge getrokken en de motor wordt naar boven gehaald. Als de propeller weer normaal kan draaien, kunnen ze verder.

Zo nu en dan zien ze vissen opspringen.

'Kijk, een slapende uil!' roept Nita uit. Het is geen uil, maar een grote vleermuis die in omgekeerde stand

aan een tak hangt.

‘Hij slaapt’, zegt oom John.

‘Waw’, roept mama en ze wijst naar een grote boom.

‘Dat is een verrassing. Ik dacht dat er hier geen flamingo's meer waren.’

‘Jawel’, vertelt tante Sita. ‘Door het landverlies van de afgelopen jaren hadden deze beesten geen plaats meer om te broeden en waren ze allemaal weggetrokken. Maar tegenwoordig is er weer landaanwinst en op dit nieuw land groeien de parwa- en mangrovebomen zodat deze vogels weer een plaats hebben om te broeden.’

‘Wat verschrikkelijk mooi’, zucht Nita. Mama maakt gauw een paar foto's.

Terwijl ze zo verder varen, verhoogt Min zijn snelheid. Tante kijkt verschrikt rond. Min wijst naar enkele kaaimannen die rustig liggen te zonnen. Bij het geluid van de motoren kijken ze even op maar voordat de reptielen in aktie kunnen komen, zijn de boten al voorbij.

Nita slaakt een zucht van verlichting. Ze kijkt achterom naar haar broer. Anand steekt zijn duim op.

‘We zijn straks al in Bigi Pan’, zegt Min. Hij is nauwelijks uitgesproken of de boot van Rono begint hevig te schommelen. Anand is opgesprongen en voert een Indianendans uit.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt mama. Anand begint te gillen. ‘Help! Ik ga dood! Ik ga dood!’ Min houdt stil, zodat de andere boot langszij kan komen.

‘Wat is er aan de hand?’ roept mama uit.

‘Een slang! Er is een slang vanuit de bomen in de

boot gevallen, precies op Anand', roept oom John uit. Rono kruipt naar het beest, pakt hem bij zijn kop en gooit hem de struiken in.

'Is alles goed met je?' vraagt mama aan Anand.

'Nee', schudt Anand zijn krullekop. 'Ik voel hem nog overal.'

'Kunnen we verder varen?' vraagt Min en hij geeft weer gas.

Niet lang daarna komen ze in open water. In de verte zien ze hutjes op houten palen. Papa kijkt heel verbaasd.

'Min', roept hij uit, 'toen jij het over de huizen had, bedoelde je deze hutten?' Min buldert het uit. De anderen doen hetzelfde.

'Je wilt me toch niet zeggen dat je me geloofde?' vraagt Min. Papa lacht als een boer die kiespijn heeft. Anand zit stil. Hij moet het avontuur met de slang nog verwerken.

Bij een van de hutten aangekomen, worden de boten uitgeladen. De mannen pakken een biertje terwijl de vrouwen en de kinderen sap drinken. Ze zitten eerst gezellig bij elkaar nog na te praten over de tocht. Anand schept wat water in een cup en wast zijn voeten af. Hij haalt een servet bij mama en maakt die nat. Daarna vraagt hij Nita om zijn nek af te vegen.

'Zo', zegt hij als zijn zusje klaar is. 'Dat gevoel dat die slang nog op mij is, is nu verdwenen.'

De meisjes halen wat hapjes uit de bagage en verdelen ze.

'Wanneer zullen we gaan vissen?' vraagt Bennie ongeduldig.

‘Hoe gebeurt dat?’ wil Anand weten.

‘Je zult het zo dadelijk zien’, lacht Bennie.

Min en Rono halen de sleepnetten en stappen het water in, dat op sommige plaatsen op kniehoogte komt en soms wel tot hun middel. Een heel eind van de hut worden de netten opengegooid en aan palen vastgemaakt. Daarna lopen ze terug.

‘En wat nu?’ vraagt papa.

‘Wij moeten het water ingaan en over de hele breedte van het net met stokken in het water slaan zodat de vissen naar de twee netten moeten toezwemmen. Ze zullen dan terechtkomen in de mazen van de netten.’

‘Kunnen ze niet eruit?’ vraagt Nita.

‘Nee, de kieuwen zullen het hun belemmeren’, antwoordt tante Sita.

‘Daarna kunnen we de vissen zo van de netten weghalen’, vertelt oom John. ‘Doen jullie allemaal mee om de beesten op te jagen?’ vraagt hij en hij kijkt naar de twee meisjes, mama en tante Sita.

Tante en mama schudden hun hoofd ontkennend terwijl de meisjes enthousiast ‘ja’ knikken.

Ze gaan eerst met zijn allen ontbijten en praten over koetjes en kalfjes. Vooral de natuur wordt bewonderd. Er varen nog enkele vissers voorbij. De kinderen hebben veel schik in de duikelaars die op onverwachte ogenblikken naar beneden duiken.

‘Dat betekent dat er hier veel vis voorkomt’, zegt Rono tegen de kinderen.

Na een poosje krijgen ze elk een stok. Ze staan met zijn allen naast elkaar met flinke tussenruimten. Terwijl ze naar de netten toelopen, slaan ze met de

stokken in het water. In het begin doen Nita en Arti dapper mee, maar al snel worden ze moe. De stokken zijn zwaar. Het valt niet mee in het water te lopen. Op bepaalde plaatsen is het water tot hun kin.

Terwijl ze zo lopen begint Arti te gillen: ‘Help! Een slang! Ik heb op een slang getrapt! Wai, ik denk dat hij mij gebeten heeft!’ Ze springt van het ene been op het andere. Haar lange, dikke paardestaart zwiept heen en weer. Oom John rent naar haar toe en tilt haar op.

‘Waar heeft het beest je gebeten?’ vraagt hij.

‘Ergens, ik weet het niet precies’, antwoordt Arti.

Oom John en papa onderzoeken haar voet, terwijl de anderen om ze heen staan.

‘Ik zie niets’, zegt oom John ‘Misschien heb je op een vis of een logo-logo getrapt. En door het ongewoon gevoel ben je in paniek geraakt.’

‘Wil je terug naar de hut?’ vraagt oom John. Arti kijkt naar Nita, daarna schudt ze haar hoofd ontkennend. Dapper loopt ze weer mee. De zon begint al feller te schijnen. Het zweet stroomt langs hun gezichten. Maar gelukkig begrijpen de mannen dat de kinderen ze niet bij kunnen houden en ze doen het een beetje rustig aan.

Eindelijk zijn ze bij de netten. Ze zien verschillende soorten vis in de mazen spartelen.

‘Potverpollepop’, roept oom John uit. ‘Kijk die srika's eens. Ze maken het net kapot.’ Vragend kijken Anand en Nita naar de anderen. Bennie vertelt dat srika's kleine rode krabben zijn die ook tussen de mazen vastzitten. Maar met hun scharen knippen ze het

net stuk zodat dit onherstelbaar vernietigd wordt. Snel beginnen de mannen de srika's weg te halen. De kinderen zijn bang voor de snel bewegende scharen van deze beesten. Bennie pakt zo nu en dan een kleintje weg. Ook Anand pakt een paar kleine en gooit ze terug in het water.

Daarna worden de tilapia's, de snoeken en de trapoens gesorteerd. Tevreden worden de twee netten weer opgerold. Daarna lopen ze terug naar de hut. De kinderen verruilen hun natte spullen met droge. De mannen beginnen gelijk de vissen schoon te maken en in te zouten. Een deel wordt op ijs gezet.

Daarna is het tijd om te eten. Tante heeft verschillende gerechten klaargemaakt.

'Hoe laat ben je vanmorgen opgestaan?' vraagt mama aan tante Sita.

'Om drie uur!' kreunt oom John. 'Ik moest haar helpen de roti's te bakken. Weet je dat ik aan die goede oude tijd dacht?'

'Ja', vertelt mama aan de kinderen, 'toen wij nog bij oma in huis waren, maakte ik oom John bij elk feestje wakker om de roti's te bakken.'

'O', zegt tante Sita, 'daarom kan hij het zo goed. Ze branden nooit aan en zijn altijd gaar. Precies zoals het moet.' Trots kijkt oom John rond.

'Dat was een leuke dag', zegt Anand. 'Kunnen we volgend jaar tijdens de grote vakantie weer hier naar toe komen? Dan heb ik al zeker mijn mulo-diploma.'

'We zullen wel zien', antwoordt mama.

Min spoort de kinderen tot spoed aan.

'We moeten zorgen dat we tijdens hoog water de dam

bereiken.' Ze vertrekken gauw. Halverwege het kanaal begint de motor van Rono te sputteren en slaat af.

'De propeller zit weer vast', moppert Min en hij vaart terug. De motor van Rono wordt andermaal naar boven getrokken. Maar tot hun schrik bemerken ze dat de pen gesneden is.

'Wat een pech', moppert Min. 'We komen pas bij de rivier tijdens de laagste stand van het water. We moeten de boot op sleeptouw nemen.'

De ouders zijn zeer bezorgd, terwijl de kinderen zich best amuseren. De meisjes plagen de jongens omdat hun boot kapot is. Wel kijken de kinderen steeds naar boven, bang dat er weer een slang zich naar beneden zal laten vallen.

Eindelijk komen ze bij de dam aan. Het is al bijna zes uur. Ze hebben wel tweemaal langer over de afstand gedaan op de heenweg. Het water van de Nickerierivier staat heel laag, de twee boten kunnen niet in de rivier gezakt worden. Min is bang dat de vaartuigen verkeerd terecht zullen komen.

Het begint te waaien. De kinderen hebben het koud. Maar het ergste zijn de muskieten, die ze in grote getale aanvallen. Ze lopen op en neer, zwaaien met doeken om de beesten te verjagen. Niets helpt. Ook het vuurtje niet dat Min stookt en dat veel rook ontwikkelt. Ze krijgen weer honger en het laatste restje van het eten wordt opgemaakt.

Na bijna drie vreselijke uren kunnen ze vertrekken. Iedereen is bezorgd. De boten hebben geen verlichting, niemand heeft een zaklantaarn bij zich. En

de rivier, die druk bevaren wordt, moet overgevaren worden terwijl het nu pikdonker is. De kinderen zien de ernst van de situatie in en nemen rustig plaats. Ze geven geen kik als de oversteek gedaan wordt.

Ineens komen ze volop in het licht te staan. ‘De politie die op smokkelaars loert’, zegt Min. Hij schreeuwt de agenten toe dat een motor kapot is.

De politieboot vaart langszij. Een agent zegt dat de vrouwen en kinderen bij hen aan boord moeten komen. De meisjes durven de slingerende touwladder niet te beklimmen. De jongens gaan het eerst, daarna komt een agent naar beneden en helpt de meisjes de ladder op.

De mannen krijgen een zaklantaarn, zodat zij verder kunnen. De snelle politieboot levert de dames veilig af bij de haven.

‘Laat meneer Theo nog bij mij langskomen’, zegt de inspekteur tegen mama als ze hem bedankt.

Niet lang daarna komen de vaders. Oom John vertelt dat hij de vis bij Min heeft achtergelaten. Hij zal een deel ervan roken en een deel verder verwerken tot zoute vis.

‘Jullie moeten ook vis meenemen naar de stad,’ zegt tante Sita.

‘Ja’, knikt Bennie, ‘oma Dikke had gebeld en speciaal naar warme vis gevraagd.’

‘Dat was me een dagje, hè!’ zegt mama als de anderen weg zijn.

‘Zeg dat wel’, antwoordt papa. De kinderen lachen.

‘We wisten wel dat jullie dat zouden zeggen!’

Hoofdstuk 16
Eind goed al goed

De volgende morgen herinnert mama zich dat de inspekteur gevraagd had dat papa langs moest komen. ‘Dat zal ik straks wel doen’, zegt papa. ‘Vandaag is onze laatste dag. We zullen enkele polders bezoeken, daarna gaan we naar oom John om te eten. Vanmiddag gaan we enkele rijstbedrijven langs. Vanavond hebben ze kermis hier ...’ Papa kan zijn zin niet afmaken. De kinderen zijn opgesprongen en hangen om papa's nek. ‘Mogen we ernaar toe?’ joelen ze.

Papa lacht. ‘Jullie laten mij niet uitpraten. Natuurlijk zullen we ernaar toe gaan. Maar het mag niet te laat worden, want morgenochtend zullen we vroeg naar Paramaribo vertrekken.’

‘Misschien willen de anderen ook mee’, zegt mama.

‘Dat hebben we gisteravond al besproken. Ze zijn ook van de partij.’

‘Dat zal me een dolle avond worden!’ zegt Nita tegen Anand.

Na het ontbijt rijden ze naar het politiebureau. Daar vertelt een glunderende inspekteur dat Michel bekend heeft en dat het geld al terecht is. De kinderen voeren ter plekke een wilde dans uit, terwijl papa en mama zeer blij kijken.

‘Maar waar had hij het geld verborgen?’ vraagt papa.

‘In zijn klerenkast. Die heeft een dubbele bodem.’

‘Hoe wist hij dat meneer Singh zoveel geld had?’ wil

mama weten.

‘Hij zag meneer Singh die ochtend op de bank het geld tellen en volgde hem naar zijn kantoor. Toen meneer Theo met Nita in het water viel en iedereen bij het kanaal was, zag hij zijn kans schoon en verschool zich in het magazijn. Daar wachtte hij zijn kans af.’

‘Is al het geld terecht?’ vraagt mama.

‘Ja’, knikt de inspekteur. ‘Eergisteren zou hij het geld voor het eerst gebruiken. Hij was van plan naar Guyana te vluchten. Maar dankzij uw kinderen is het hem niet gelukt.’

‘Ja’, knikt papa. ‘Daarom krijgen ze beide een cadeau ...’ Hij wacht even. De kinderen wachten ademloos. Papa glimlacht en kijkt naar mama. ‘Een mountainbike.’ Gillend van vreugde omarmen de twee kinderen papa. Daarna wordt ook mama bijna door de twee kinderen platgedrukt.

Lachend brengt de inspekteur het geld. Papa telt het na. Hij moet een verklaring tekenen dat hij het geld terug heeft. Daarna rijdt hij direkt naar de bank om het geld te storten.

Heel tevreden rijdt papa naar de polders. Daar mogen ze bacoven eten tot ze niet meer kunnen. Weer elders krijgen ze kokoswater en verschillende soorten fruit aangeboden.

Later rijden ze naar oom John voor hun middagmaal. Natuurlijk wordt het goede nieuws het eerst verteld. Oom John is ook thuisgekomen, omdat hij zijn zus voor een lange tijd niet zal zien, zoals hij lachend zegt.

Tante Sita heeft een waar feestmaal bereid.

‘Vandaag geen roti’, zegt ze, ‘wel pom, pastei, nasi en ook bami. Voor een ieder wat wils.’ Dat is me smullen.

‘Hebben jullie elke dag zulke uitgebreide maaltijden?’ vraagt Nita aan haar nicht.

‘Daarom zijn Arti en Bennie zo dik’, lacht Anand. Tante, die de vraag van Arti heeft gehoord, lacht.

‘Nee hoor’, antwoordt ze, ‘ter ere van jullie heb ik zulke uitgebreide maaltijden!’

Ze blijven nog lang napraten en pas tegen vier uur stappen ze op.

‘Theo’, vraagt mama, ‘rij je nog langs de Zeedijk? Daar zijn de kinderen nog nooit geweest.’ Papa doet het maar hij gaat niet te ver want de weg is heel slecht.

Moe komen ze in het hotel aan. Papa belt zijn moeder, oma Dikke, op en vertelt haar het goede nieuws. Oma is blij dat het geld terecht is en dat ze op de afgesproken dag zullen terugkeren.

‘Ze zegt dat ze jullie mist’, zegt papa tegen Nita en Anand. ‘Het is saai thuis zonder jullie.’

‘Maar als we thuis zijn, moppert ze de hele dag op ons’, zegt Anand. ‘We mogen niet schreeuwen, niet rennen, de t.v. mag niet te luid aan, en nu we er niet zijn, zegt ze dat ze ons mist.’

‘Zo is het meestal’, zegt mama. ‘Als je iemand een tijdje niet hebt gezien, dan pas besef je hoeveel je van die persoon houdt en hoe je die persoon mist.’

‘Wat een wijsheid’, plaagt papa haar. Mama gooit een kussentje dat hij handig ontwijkt, naar hem.

Het is spoedig tijd om naar de kermis te gaan.

Uitgelaten lopen ze van de ene tent naar de andere. Soms hebben ze geluk in een van de speeltenten iets te winnen, maar vaak is dat niet het geval.

De kinderen willen in een vreeswiel. Opgewonden nemen de meisjes naast elkaar plaats terwijl de jongens daarna een plaats in de volgende bak bemachtigen. De kreten zijn niet van de lucht als ze helemaal boven zijn en het wiel de omgekeerde richting in wordt gedraaid. Lachend kijken de volwassenen toe. Daarna gaan ze naar de draaimolen. De jongens willen eerst niet maar als de meisjes blijven aandringen doen ze het toch maar. Ze hebben zoveel pret dat ze veel bekijks hebben. Er volgen ook andere jongens van hun leeftijd. Het wordt een gezellige troep. De ouders gaan wat drinken terwijl het clubje van vier de tent van het marmotje bezoeken.

'Weet je wat', zegt oom John als ze terugkeren. 'Jullie mogen zelf een beetje rondlopen en enkele attrakties bezoeken. Wij blijven hier zitten. Maar Bennie, jij als oudste moet ervoor zorgen dat de meisjes niet verdwalen.' Vrolijk rennen ze weg

Na een uur komen ze terug. Papa barst in lachen uit als hij Anand ziet met een grote wastobbe.

'Net wat ik nodig heb', roept mama uit als ze Anand ziet.

Daarna is het tijd om op te stappen. Na een paar stevige brasa's nemen ze afscheid van elkaar. De twee kinderen kruipen gauw in bed als ze terug zijn in het hotel. Mama pakt samen met papa de spullen in en dan gaan zij ook slapen.

De volgende morgen heel vroeg worden ze ge-

wekt. Papa wil zo snel mogelijk vertrekken omdat er van alles bij het veer kan gebeuren. Vooral omdat het vakantie is, is het altijd zo druk.

Na het ontbijt, als ze plaatsnemen in de auto en papa langzaam optrekt, zegt hij: ‘Dat was me een weekje, hè vrouwtje?’ Voordat mama kan antwoorden, gillen Anand en Nita: ‘Zeg dat wel!’